

Arrest

nr. 91 856 van 21 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 4 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. LIPS, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 5 september 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende op 6 september 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 17 augustus 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Ghanese nationaliteit te hebben en geboren te zijn op (...) 1994 te Accra. U bent christen en u verklaart dat uw vader tot de Ashanti etnie behoorde en uw moeder tot de Bassari etnie. U bent opgegroeid in Accra, samen met uw moeder, uw oom en uw zus. Uw vader overleed nog voor uw geboorte – toen hij in een gevecht belandde tussen twee vijandige stammen – waarop uw moeder bij haar broer – uw oom – introk in Accra. U heeft uw vader bijgevolg nooit gekend. Uw oom en uw moeder hadden niet de financiële middelen om u naar school te laten gaan en u begon al op jonge leeftijd samen te werken met uw oom, die actief was in de handel in Accra. Hij vervoerde in karren allerlei handelswaren. In 2006 overleed uw moeder na een ongeluk toen ze op weg was naar Cape Coast. U bleef bij uw oom inwonen en bleef hem helpen bij zijn professionele activiteiten ook al wou u graag naar school gaan. In 2009 overleed ook uw zus nadat ze de familie van uw moeder in het noorden van Ghana was gaan bezoeken. Na haar overlijden vertelde uw oom u waarom hij nooit naar zijn familie ging en waarom hij er geen contact meer mee had. Hij vertelde dat uw vader en uw moeder naar Accra waren verhuisd omdat hun beide families gekant waren tegen hun huwelijk aangezien ze van verschillende stammen waren en ook een verschillend geloof beleden. Uw vaders familie was immers christen en de familie van uw moeder hing een ander geloof aan waarin meerdere goden aanbeden werden. Uw oom vertelde u dat uw moeders familie ook wilde dat u zich zou bekeren tot hun geloof, maar hij raadde het u ten stelligste af, en hij zei dat hij u nooit zou vergezellen naar zijn familie. Hij linkte het overlijden van uw zus eveneens aan het geloof van uw moeders familie. Het gebrek aan toekomstmogelijkheden en de angst voor uw moeders familie en hun wil dat u zich zou bekeren tot hun geloof zette u er uiteindelijk toe aan om Ghana te verlaten. Via het werk van uw oom had u wat personen leren kennen in de haven van Tema. Op 23 of 24 augustus 2011 verstopte u zich in een schip in de haven van Tema waarop u naar een voor u onbekende bestemming vertrok. Een aantal weken later kwam u aan in de haven van Antwerpen en op 6 september 2011 vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een ‘gegronde vrees voor vervolging’ zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaart uw land van herkomst te zijn ontvlucht omdat u enerzijds geen toekomst voor u zag in Ghana aangezien u niet naar school kon gaan en aangezien uw ouders en zus overleden waren, en anderzijds omdat u uw moeders familie vreest omdat zij u zouden willen bekeren tot hun geloof (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd.9 augustus 2012, hierna CGVS, p.4-5). Volgende bemerkingen dienen echter gemaakt te worden in het kader van het door u aangehaalde asielrelaas.

Vooreerst kan een opmerking gemaakt worden betreffende uw identiteit en meerbepaald door de door u opgegeven geboortedatum in de loop van de asielpcedure. Uit uw asieldossier blijkt immers dat u in eerste instantie voor de Dienst Vreemdelingenzaken 17 juni 1994 als uw geboortedatum heeft opgegeven, (zie verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, dd.18 november 2011, p.1, administratief dossier). Op 8 september 2011 werd er echter een medisch onderzoek uitgevoerd, door het Universitair Ziekenhuis te Antwerpen, teneinde na te gaan of u al dan niet minderjarig was op dat tijdstip. Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend op datum van 6 oktober 2011 door de dienst Voogdij betreffende de medische test tot vaststelling van de leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2,2°, 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Programmawet van 24 december 2002 gewijzigd bij de Programmawetten van 22 december 2003 en 27 december 2004, tonen de resultaten van de medische test aan dat u zeker een leeftijd heeft van meer dan 18 jaar, waarbij 28,5 jaar een goede schatting is rekening houdend met een standaarddeviatie van 1,5 jaar (zie beslissing Dienst Voogdij, FOD Justitie, dd. 6 oktober 2011, administratief dossier). Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. Wanneer u tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal naar uw geboortedatum gevraagd wordt en wat uw reactie op het uitgevoerde leeftijdsonderzoek is, geeft u aan dat uw beide ouders niet heeft gekend, en dat u bij uw oom leefde en dat hij uw leeftijd heeft verteld; u legt uw Ghanese geboorteakte voor om u leeftijd te staven en blijft bij de door u opgegeven geboortedatum (zie gehoorverslag CGVS, p.2). Gevraagd op welke manier u uw Ghanese geboorteakte heeft bekomen, antwoordt u dat uw oom het in 2011 is gaan halen bij de administratie omdat u het nodig had om naar school te kunnen gaan, wat toch als opmerkelijk kan beschouwd worden aangezien u het feit dat u niet naar school kon gaan als één van de motieven aanhaalt waarom u uw land van herkomst heeft verlaten (zie gehoorverslag CGVS, p.2). De discrepantie tussen de door u verklaarde en uit de geboorteakte af te leiden leeftijd (18) enerzijds en

de leeftijdsbepaling op basis van de medische test (28,5) anderzijds, kan in ieder geval als niet redelijk aanvaard worden aangezien het verschil tussen beide leeftijden ruim meer dan twee jaar bedraagt. Zoals eerder aangehaald kunt u bijgevolg niet als minderjarige beschouwd worden. In het licht van de resultaten van het medisch onderzoek, kunnen de gegevens op de door u voorgelegde geboorteakte – en bijgevolg de authenticiteit en de bewijswaarde ervan voor uw leeftijd - worden betwijfeld. Bijgevolg kan gesteld worden dat bovenstaande bemerkingen reeds de eerste vragen doen rijzen betreffende de geloofwaardigheid van de door u opgegeven geboortedatum in het bijzonder en betreffende uw asielrelaas in het algemeen.

Verder kan enerzijds het volgende opgemerkt worden wat betreft uw verklaring dat u Ghana heeft verlaten gezien het gebrek aan toekomstmogelijkheden in uw land van herkomst. U geeft tijdens het gehoor voor het CGVS immers aan dat u onder andere uw land van herkomst heeft verlaten omdat u er niet naar school kon gaan aangezien uw oom niet over de nodige financiële middelen beschikte (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Ook tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken haalt u uitdrukkelijk aan dat u weggelopen bent omdat u geen toekomst heeft in Ghana en omdat u er niet naar school mag gaan (zie vragenlijst CGVS, dd.13 december 2011, p.2, administratief dossier). Deze motieven die u in het kader van uw asielrelaas aanhaalt, houden echter geen verband met één van de criteria van de Conventie van Genève voor de toekenning van asiel (politieke of religieuze overtuiging, nationaliteit of ras of het behoren tot een sociale groep). Dit door u tijdens het gehoor aangehaalde asielmotief kan bijgevolg niet als ‘vervolgning’ in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève worden beschouwd en behoeft als dusdanig geen internationale bescherming.

Anderzijds kan het volgende opgemerkt worden wat betreft uw verklaring dat u eveneens uw moeders familie vreest aangezien ze u zouden willen bekeren tot hun geloof terwijl u in feite christen bent en wilt blijven. Vooreerst kan hierbij opgemerkt worden dat u een dergelijke vrees hoegenaamd niet vermeld heeft tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken (zie vragenlijst CGVS, dd.13 december 2011, p.2, administratief dossier) wat al de nodige vragen doet rijzen bij deze door u aangehaalde vrees. Verder kunnen volgende pertinente opmerkingen gemaakt te worden. Zo haalt u tijdens het gehoor aan dat u de familie van uw moeder nooit gezien heeft en dat u er nooit contact heeft mee gehad (zie gehoorverslag CGVS, p.6), en dat u op geen enkel moment problemen heeft gehad in Accra omwille van de door u aangehaalde vrees (zie gehoorverslag CGVS, p.6-7) waardoor er ernstige vragen gesteld kunnen worden bij de door u aangehaalde vrees om bekeerd te worden tot het geloof van uw moeders familie. U verklaart immers dat uw oom dit aan u verteld zou hebben, dat u zelf nooit enig contact heeft gehad met uw moeders familie en dat u in al die jaren dat u in Accra woonde nooit enige problemen heeft gekend (zie gehoorverslag CGVS, p.6-7). Bijgevolg is er geen enkele aanwijzing dat u enig risico zou lopen in de toekomst in uw land van herkomst om gedwongen bekeerd te worden tot een ander geloof dan het uwe. De door u aangehaalde vrees berust enkel op veronderstellingen en hoegenaamd niet op eventuele concrete elementen. Ook uw verklaringen over de oorzaak van het overlijden van uw zus in 2009 zijn niet overtuigend te noemen. Tijdens het gehoor voor het CGVS lijkt u het overlijden van uw zus aan de problemen met uw moeders familie te linken, maar uw verklaringen hieromtrent zijn niet erg consistent te noemen. Zo geeft u in eerste instantie aan dat de familie druk uitoefende op uw zus, en dat ze uitgenodigd werd in het dorp waarop ze aan een ziekte zou zijn overleden in datzelfde dorp – waarbij u laat uitschijnen dat uw zus toch contact had met uw moeder familie (zie gehoorverslag CGVS, p.7) – maar wanneer u later tijdens het gehoor gevraagd wordt of uw zus dan contact had met de familie van uw moeder en waarom ze naar het dorp van uw moeders familie ging, verklaart u dat het eigenlijk haar bedoeling niet was maar dat ze toevallig een familielid tegenkwam op de markt waarop die zou hebben voorgesteld om haar spullen ook te komen verkopen in het dorp (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U lijkt hierbij uw antwoorden aan te passen aan de gestelde vragen wat hoegenaamd niet overtuigend overkomt. Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe te stellen dat er geen enkele aanwijzing is dat uw vrees om gedwongen gerekruteerd te worden door uw moeders familie terecht is. U slaagt er tijdens het gehoor voor het CGVS hoegenaamd niet in deze door u aangehaalde vrees aannemelijk te maken. Bijgevolg wijst niets erop dat u enig reëel risico op het lijden van ernstige schade in uw land van herkomst, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou lopen, noch dat u een risico tot vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève zou lopen. In het geval dat er wel geloof zou kunnen worden gehecht betreffende de door u aangehaalde vrees in verband met uw moeders familie, quod non, dient overigens een potentiële bescherming bij de Ghanese overheden in rekening te worden gebracht aangezien de door u aangehaalde vrees los staat van de Ghanese autoriteiten. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat godsdienstvrijheid een grondwettelijk recht is in Ghana en dat dit in de praktijk ook wordt gerespecteerd.

Tot slot legt u bovendien geen document neer ter staving van uw asielrelaas. De door u voorgelegde geboorteakte werd hierboven reeds besproken.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit ‘vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw

land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de rechtspleging

2.1. Ter terechtzitting oppert de raadsman van verzoeker dat de verwerende partij geen nota met opmerkingen heeft ingediend. Op grond hiervan, zo stelt hij, dienen de gegevens zoals vermeld in het verzoekschrift als waar te worden beschouwd en dient geen rekening dient te worden gehouden met de mondelinge repliek van de verwerende partij ter terechtzitting.

2.2. De vertegenwoordigster van de verwerende partij wijst erop dat er geen verplichting is tot het neerleggen van een nota met opmerkingen. Tevens stelt zij dat het ontbreken van een nota met opmerkingen niet betekent dat de verwerende partij akkoord gaat met de gegevens uit het verzoekschrift.

2.3. De Raad treedt de verwerende partij bij waar deze stelt dat er geen verplichting bestaat tot het indienen van een nota met opmerkingen. In artikel 39/72, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) staat immers uitdrukkelijk vermeld dat de verwerende partij bij het administratief dossier "een nota met opmerkingen kan voegen" (eigen onderlijning), waaruit het facultatief karakter van de nota blijkt. De wet voorziet, in tegenstelling tot wat de raadsman van verzoeker ter terechtzitting beweert, geen sanctie in geval er geen nota met opmerkingen werd ingediend. De door verzoeker opgegeven sanctie, vermeld artikel 39/59, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet wordt toegepast in het geval de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurde, doch niet in het geval geen nota met opmerkingen werd ingediend. Tenslotte belet niets de verwerende partij om ter terechtzitting mondeling te repliceren op de door verzoeker aangebrachte argumenten.

De opmerkingen van de raadsman van de verzoekende partij ter terechtzitting falen naar recht.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet. Verzoeker wijst erop dat, ondanks de bedenkingen van de verwerende partij over zijn leeftijd, de identiteit van verzoeker niet wordt betwist. Verzoeker stelt dat zijn identiteit wordt gestaafd met een geboorteakte die door de nationale autoriteiten werd afgeleverd met de leeftijd die door de oom werd vermeld en die in het land van herkomst niet wordt betwist zodat hij nog niet over een 'votes card' kon beschikken om te mogen stemmen. Verzoeker stelt dat zijn spontane opmerking over de stemkaart geen aangepaste verklaring is die aantoonde dat zijn uitleg over zijn leeftijd geloofwaardig is. Waar de verwerende partij stelt dat verzoeker zijn antwoorden aan de gestelde vragen lijkt aan te passen, meent verzoeker dat deze indruk wordt ingegeven door de interpretatie van zijn raadsman op het einde van het gehoor, maar dat deze geen steun vindt in de verklaringen van verzoeker zelf. Verzoeker benadrukt dat hij enkel op de vragen van de verwerende partij antwoordt. Omwille van de langere duur is het gehoor bij de commissaris-generaal veel meer gedetailleerd dan bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Alle elementen die verzoeker heeft vermeld, vinden volgens hem hun oorsprong in het verhaal dat hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verteld. Hierbij verwijst verzoeker naar een specifiek onderdeel van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waarbij verzoeker de etnische origine van zijn moeder weergeeft, waarvan verzoeker thans opmerkt dat algemeen bekend is dat de Basari sinds de middeleeuwen tot de minst geëuropaaniseerde of geïslamiseerde etnische groepen behoort. Verzoeker wijst tevens op de etnische origine van zijn vader, Twi, waarvan volgens hem geweten is dat ze gekerstend zijn. De ouders behoren tot verschillende stammen en de familie van zijn vader was tegen het huwelijk gekant hetgeen verband houdt met het religieuze aspect. Ook de oom waarbij de ouders en de zus van verzoeker woonden, kon niet meer naar de eigen Basari-familie in het noorden terugkeren omdat hij gekerstend was. Via deze oom kwam de

vader van verzoeker in contact met de moeder van verzoeker, zo verduidelijkt hij. Verzoeker wijst er ook op dat het verhaal van de zus die de familie van moeders en ooms zijde wensten te bekeren tot hun eigen traditioneel geloof is volgens verzoeker volkomen geloofwaardig in een lokale context waar hekserij nog realiteit is. Aangezien de oom van verzoeker niet langer in staat was hen te onderhouden nadat zijn hebben en houden door een brand was vernietigd en doordat verzoeker door de familie langs vaderszijde was verstoten en niet kon terugkeren naar de familie aan moederszijde zonder haar te moeten bekeren, is hij zonder sociaal netwerk waardoor hij in zijn bestaan en zijn leven wordt bedreigd. Volgens verzoeker kan hij niet elders in zijn land van herkomst leven en kan hij zich niet tot de nationale overheden richten. Verzoeker werpt op dat de overweging van de verwerende partij dat hij zich op de potentiële bescherming van de Ghanese overheden kan beroepen, niet pertinent is. De bestreden beslissing is volgens verzoeker niet deugdelijk gemotiveerd en er is geen oog voor het reële risico op ernstige schade die verzoeker zou lijden omdat hij in Ghana een zekere dood tegemoet gaat omdat hij bij terugkeer naar de familie langs moederszijde blootgesteld wordt aan een zuivering van zijn christelijk geloof en dat hij hetzelfde lot zou ondergaan als zijn zus die stierf, waardoor artikel 48/4 van de vreemdelingenwet wordt geschonden.

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124 464). Deze heeft tot doel de bestuursde kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.3. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt vooraf een opmerking gemaakt over verzoekers identiteit en meer bepaald over zijn geboortedatum. De commissaris-generaal wijst op de discrepantie tussen de door verzoeker opgegeven geboortedatum die ook in de neergelegde geboorteakte wordt vermeld, en het resultaat van de medische test. Verder wordt gewezen op de opmerkelijke verklaring van verzoeker over de reden waarom verzoekers oom de geboorteakte zou zijn gaan afhalen. De commissaris-generaal besluit enerzijds dat verzoeker niet als minderjarige kan worden beschouwd in de zin van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind en dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door hem opgegeven geboortedatum in het bijzonder en zijn asielrelaas in het algemeen. Daarnaast wordt in de beslissing gewezen op het door verzoeker opgegeven motief om zijn land van herkomst te verlaten, met name het gebrek aan toekomstperspectief, dat geen verband houdt met één van de criteria uit het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en dus geen internationale bescherming behoeft. Met betrekking tot de door verzoeker geuite vrees voor de familie van zijn moeder omdat ze hem zouden willen bekeren tot hun geloof, wordt in de beslissing opgemerkt dat verzoeker deze vrees niet heeft vermeld tijdens zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bovendien blijkt dat hij nooit contact heeft gehad met de familie van zijn moeder en nooit enige problemen heeft gekend zodat de vrees op veronderstellingen berust en niet op concrete elementen. Met betrekking tot het wedervaren van zijn zus stelt de commissaris-generaal vast dat verzoeker zijn verklaringen aanpast aan de gestelde vragen wat niet overtuigend overkomt. Verder stipt de commissaris-generaal aan dat in geval er geloof zou worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde problemen met verzoekers moeder de potentiële bescherming door de Ghanese overheden in rekening dient te worden gebracht aangezien uit de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt, blijkt dat de grondwettelijk vastgelegde godsdienstvrijheid in Ghana wordt gerespecteerd.

3.4. De bewering van verzoeker dat zijn identiteit wordt gestaafd met een geboorteakte, kan niet in het minst worden gevolgd. Een geboorteakte op zich (stuk 15, Documenten, geboorteakte) die niet vergezeld gaat van een officieel document dat een foto, vingerafdrukken of andere biometrische gegevens bevat, laat immers niet toe de gegevens op de akte aan de persoon van verzoeker te verbinden. De geboorteakte kan dus niet als bewijs worden aanvaard van verzoekers geboortedatum als onderdeel van zijn persoonlijke identiteitsgegevens. De verklaringen van verzoeker over het ontberen van een stemkaart, die volgens hem zijn minderjarigheid aantonen, kunnen niet worden aangegrepen om de vaststellingen van de commissaris-generaal over de leeftijd van verzoeker, die

gestoeld zijn op het medisch onderzoek dat op 8 september 2011 door het Universitair Ziekenhuis in Antwerpen werd uitgevoerd, te weerleggen. Uit niets blijkt immers dat verzoeker de beslissing van de van de Federale Overheidsdienst Justitie (stuk 11, faxbericht justitie, 7 oktober 2011) waarbij de voogdij wordt beëindigd, heeft aangevochten, waardoor de conclusies van het leeftijdsonderzoek overeind blijven. Verzoeker kan dus niet in het minst overtuigen waar hij stelt dat zijn verklaringen over zijn leeftijd wel degelijk geloofwaardig zijn.

3.5. De overweging uit de bestreden beslissing dat verzoeker zijn antwoorden aanpast aan de gestelde vragen vindt zijn grondslag in het administratief dossier, hoewel verzoeker het tegendeel beweert. Uit het gehoorverslag blijkt immers dat verzoeker initieel louter verklaarde dat zijn zus in 2009 aan een ziekte overleed (stuk 5, gehoorverslag CGVS 9 augustus 2012, p. 3), terwijl hij later stelde dat er door de familie van zijn moeder druk werd uitgeoefend op zijn zus en dat zijn zus werd uitgenodigd, wat doet veronderstellen dat er contacten waren tussen zijn zus en de familie van zijn moeder (*Ibid.*, p. 7), wat hij achteraf nuanceert. Op de vraag waarom zijn zus naar het dorp van de familie van zijn moeder ging, verklaarde verzoeker dat dit niet de bedoeling was maar dat zij toevallig een familielid tegenkwam in het dorp om spullen te verkopen waarna ze in het dorp ziek werd en overleed (*Ibid.*, p. 7). Hieruit ontstaat de indruk dat verzoeker het overlijden van zijn zus *post factum* in verband probeert te brengen met de contacten die zij met de familie van zijn moeder zou hebben gehad. Tevens dient te worden opgemerkt dat het vreemd is dat de oom van verzoeker op de hoogte geraakte van dit overlijden zonder dat hij contacten had met de familie van verzoekers moeder. Verzoeker zou dit blijkbaar toevallig te weten zijn gekomen via één van de mensen van het dorp die naar de markt kwamen (*Ibid.*, p. 7), waarbij niet wordt verduidelijkt hoe zijn oom door de bezoeker in verband kon worden gebracht met de overleden jonge vrouw. Uit het geheel van deze vaststellingen kon de commissaris-generaal terecht besluiten dat uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij zijn antwoorden lijkt aan te passen aan de vragen van de dossierbehandelaar, wat zijn geloofwaardigheid ondermijnt. Deze ongeloofwaardigheid spruit dus wel degelijk voort uit de verklaringen van verzoeker zelf en wordt niet zozeer ingegeven, zoals verzoeker beweert, maar in hoge mate versterkt door de verzuchting van zijn raadsman *in fine* van het gehoor, waarbij deze het volgende poneert: *"Ik heb niets toe te voegen, ik heb hem gevraagd om er geen verhalen rond te brijen, om eerlijk te zijn, maar ja."* (*Ibid.*, p. 9).

3.6. Verzoeker tracht de verschillen tussen zijn verklaringen ter gelegenheid van het opstellen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het gehoor op het Commissariaat-generaal te verantwoorden door te verwijzen naar de langere duur en de hogere gedetailleerdheid van het gehoor bij het Commissariaat-generaal. De korte duur van het verhoor bij de dienst Vreemdelingenzaken doet echter geen afbreuk aan de vaststellingen, temeer daar de verzoekende partij ermee heeft ingestemd dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die zij heeft gegeven (RvS 7 april 2004, nr. 130 179). Uit zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken kan geenszins worden afgeleid dat verzoeker zelf problemen zou hebben ondervonden omwille van de verschillende stammen waartoe zijn moeder en zijn vader behoorden, omdat hij enkel de onmogelijkheid om naar school te gaan omwille van geldgebrek vermeldde als reden voor zijn vertrek (stuk 12, Vragenlijst DVZ, 18 november 2011, p. 2). Door de overige vermeldingen van verzoeker over de etnische origine van zijn beide ouders bij de Dienst Vreemdelingenzaken (*Ibid.*, p. 1) aan te grijpen om zijn verklaringen *a posteriori* een andere invulling te geven, slaagt hij er niet in aan te tonen dat hij de problemen omwille van de religie van zijn moeder reeds eerder zou hebben vermeld. Er kan trouwens niet worden ingezien waarom verzoeker deze verduidelijking niet reeds onmiddellijk had kunnen geven tijdens het verhoor (RvS 3 maart 2000, nr. 85.818).

3.7. Verzoeker herhaalt dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat zijn oom niet langer in staat was hem te onderhouden en hij niet kon terugkeren naar zijn familie langs vaderszijde omdat deze hem had verstoten en de familie langs moederszijde hem wenste te bekeren. De Raad wijst erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker in gebreke blijft. Zijn algemene beweringen over de religieuze context en hekserij tonen niet aan dat verzoeker zelf om die reden een risico loopt op vervolging of ernstige schade en deze zijn bijgevolg niet van aard om te weerleggen dat zijn vrees op loutere veronderstellingen berust. De Raad wijst er immers op dat verzoeker zelf aangaf dat hij nooit rechtstreeks problemen heeft gehad omdat zijn ouders van verschillende stammen waren (stuk 5, gehoorverslag CGVS 9 augustus 2012, p. 8). Aangezien verzoeker nooit contact heeft gehad met de familie van zijn moeder, noch met de familie van zijn vader (*ibid.*, p. 6; p. 8), kan evenmin worden ingezien waarom hij plots bij een terugkeer naar Ghana zonder sociaal netwerk zou vallen zoals hij

thans beweert. Welbeschouwd wordt nergens concreet aangetoond dat verzoeker niet langer bij zijn oom zou kunnen blijven en verzoeker gaf trouwens te kennen dat hij zijn oom niet op de hoogte bracht van zijn plan om te vertrekken uit zijn land van herkomst (*Ibid.*, p. 6).

3.8. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas en het gebrek aan concrete elementen die op vervolging wijzen, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees overeenkomstig de criteria van het Vluchtelingenverdrag waardoor hij zich ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

3.9. De Raad merkt op dat verzoeker zijn stelling omtrent de overweging van de verwerende partij aangaande de potentiële bescherming door de Ghanese overheid, niet onderbouwt. Bovendien richt verzoeker zich met zijn kritiek op een overtollig motief waarvan het eventueel gegrond bevinden geen aanleiding geeft tot een andere beoordeling van zijn vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade.

3.10. Tenslotte wijst de Raad erop dat de financiële moeilijkheden van de oom van verzoeker in de bestreden beslissing geenszins worden betwist, maar dat hierover wordt gesteld dat deze geen verband houden met één van de criteria uit het Vluchtelingenverdrag. Voor zover verzoeker deze financiële moeilijkheden en zijn gebrek aan scholing beoordeeld wenst te zien in het licht van de bepalingen inzake subsidiaire bescherming, merkt de Raad op dat van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) inzake artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een “*minimum level of severity*” bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Verzoeker toont echter niet aan dat het feit dat zijn bewering dat hij in Ghana geen toekomst heeft en om financiële redenen niet naar school kan/mag gaan (stuk 12, Vragenlijst DVZ, 18 november 2011, p. 2) van die aard is dat het als ernstige schade kan worden aangemerkt in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

3.11. Er werd geen schending aangetoond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

F. TAMBORIJN